

KAPITEL 1

DØØVS!

Det der var ikke mig. Det var min bedste ven, Charlie.

Vi sad og fik te hjemme hos hans bedstemor. Vi var alle tre blevet inviteret, og hun havde lige bagt scones. Hun var desværre ikke klar over, at Charlie, Daniel og jeg har svoret en pagt om, at vi vil hade scones for evigt. Det har vi, fordi Daniel næsten var ved at blive kvalt i en meget tør scone i sidste måned.

Men hun havde MASSER af sodavand, og Charlie havde drukket en del af dem. Det var derfor, han bøvsede den kæmpestore bøv.

"Lukkermus!" sagde hans bedstemor strengt. "Det er ikke pænt at bøvse ved bordet.

Faktisk er det aldrig pænt at bøvse!"

Charlie rødmede, men jeg tror nu ikke, det var, fordi han var kommet til at bøvse. Charlie bryder sig ikke om, at hans bedstemor bruger nuttede kælenavne, når vi er til stede.

"Det er umuligt at holde det inde," proklamerede vores anden bedste ven, Daniel, og spruttede af grin, så krummerne stod ud over hans hvide trøje.

"Nej, det er ej. Da jeg var ung, bøvsede man ikke, hvis man var en gentleman. Aldrig! Jeg ved ikke, hvad der går af folk nu til dags," sagde bedste.

”Undskyld, bedste,” sagde Charlie.

”Pyt med det, Nusergris. Bare du aldrig nogensinde gør det igen,” sagde hun. Hun er den eneste, jeg kender, der bruger kælenavne om dem, hun er vred på.

Jeg havde lidt lyst til at sige, at jeg syntes, Daniel havde ret. Det er nødvendigt at bøvse. Man kan ikke love, at man aldrig nogensinde vil bøvse igen. Jeg har læst et eller andet sted, at hvis man ikke er i stand til at bøvse, kommer luften ud i den anden ende som en **numsebøvs**, og hvis man holder alt i sig, kan ens mave bogstaveligt talt revne. Men jeg syntes, jeg var nødt til at være høflig, så jeg sagde ikke noget. I min fantasi forestillede jeg mig, at Charlies bedstemor ville svulme op og blive til en oppustet ballonbedstemor, hvis hun holdt alle de bøvser i sig.

Daniel havde fuldstændig glemt sine gode manerer. Han slugte et helt glas sodavand og udstødte den **største gigantastiske moppedreng af en MEGABØVS**, jeg nogensinde havde hørt.

Han skyndte sig at holde sig for munden og så skyldbetyngt på bedste, samtidig med at

han sagde: "Hørte I den bøvs? **DET VAR EPISK!** Jeg var lige ved at flyve ind i væggen, så kraftig var den!"

Charlie og jeg var ved at dø af grin, mens bedste rystede vantro på hovedet.

Da vi havde hjulpet med at rydde af bordet, spurgte Daniel: "Hey, Nusergris, hvis din bedstemor kalder dig det, når hun er vred på dig, hvad kalder hun dig så, når hun er glad for dig?"

"Åh, det har du slet ikke lyst til at vide," hviskede Charlie.

"Jeg bliver nødt til at spørge din bedstemor, hvor hun har fået de der sodavand fra. Jeg har lyst til at bøvs på den måde resten af livet!"

"Gjorde det ondt?"
spurgte Charlie.

"Ja, en lille smule. Men det var det værd," sagde Daniel med det samme glimt i øjet, som forældre har, når de taler om, hvor stolte de er af deres barn.

"Det er nogle, hun kun serverer ved *særlige* *lejligheder*," *★* sagde Charlie, "og hun vil garanteret aldrig lade mig få en igen efter i dag!"

"Undskyld!" sagde Daniel med et grin.

Jeg så på mit ur. Klokken var kun fire. Tiden sneglede sig af sted i den her weekend, selvom den nu plejer at gå rigtig hurtigt, når jeg er sammen med mine bedste venner.

Men i dag gik den superlangsomt, fordi jeg ventede på noget vigtigt. Da vi fik fri fra skole i fredags, sagde vores lærer, fru Hutchinson, noget, der havde gjort os helt vildt spændte.

"I næste uge har jeg nogle **SPÆNDENDE**
*** NYHEDER.** **DET HAR NOGET MED**
AT GØRE!" **RAKETTER**

havde fru H sagt. Og så nægtede hun at sige et eneste ord mere. Det havde selvfølgelig sat min fantasi i gang. Så jeg forestillede mig alle de ting, det kunne handle om. Jeg var sikker på, at fru H og hendes meget rige onkel, der er en ven af skolen, Lancelot Macintosh, havde organiseret en rakettur for os! Og jeg var ved at sprænges for at finde ud af, om jeg havde ret.

